

dat je niet zoo onophoudelijk en zoo plotseling gingt verschijnen en verdwijnen. 't Is om er duizelig van te worden».

«Heel goed», zei de Kat. Ditmaal verdween hij zeer langzaam, beginnend met het eind van de staart en eindigend met den grimlach, die nog eenigen tijd zichtbaar bleef, nadat de rest van de Kat al verdwenen was.

«Wel, ik heb dikwijls een Kat gezien zonder een grimlach», dacht Alice, «maar een grimlach zonder een Kat! Dat is het gekste, wat ik nog ooit in mijn leven heb bijgewoond!»

Ze was nog niet veel verder geloopt, toen ze het huis van den Maartschen Haas in 't oog kreeg. Ze meende, dat dit wel het rechte huis moest zijn, omdat de schoorsteenen den vorm hadden van ooren en het dak bedekt was met bont. Het was zoo'n groot huis, dat ze er liever niet dichterbij kwam voor ze nog iets had geknabbeld van het linker stukje champignon en een lengte van ongeveer twee voet had bereikt. Maar zelfs toen ging ze er tamelijk schroomvallig op af, terwijl ze in zich zelve zeide: «Veronderstel eens, dat hij toch stapelgek was! Ik zou haast wenschen, dat ik maar naar den Hoedenmaker was gegaan!»

HOOFDSTUK VII

Een dolle theevisie

EEN tafel was onder een boom voor het huis geplaatst en de Maartsche Haas en de Hoedenmaker zaten daaraan thee te drinken. Een zeven-slaper zat tusschen hen in, diep in slaap, terwijl de twee anderen, met de ellebogen op de tafel, over hem heen met elkaar praatten. «Erg onplezierig voor den Zeven-slaper», dacht Alice. «Maar daar hij in slaap is, geeft hij er misschien niet om».

De tafel was groot, maar toch zaten de drie aan een der hoeken dicht opeen. «Geen plaats, geen plaats!» riepen ze, toen ze Alice zagen komen. «Daar is ruimte genoeg!» zei Alice verontwaardigd en ging in een groote armstoel zitten aan het eind van de tafel.

«Neem wat wijn», zei de Maartsche Haas op aanmoedigenden toon.

Alice keek de heele tafel over, maar daar was niets als thee. «Ik zie geen wijn», merkte ze op.